

[Grønning.]

ringsarbejder, det var de Aar, da den udenlandske Korndumping satte ind her i Landet med det Resultat, at Landbruget for hver dyrket Hektar havde stort Under-skud.

Under disse Forhold maatte man selvfølgelig i høj Grad spørge sig selv, og vi, der i Aarene forud havde drænet vor Jord, stillede os selv det Spørgsmaal: Var det en nyttig og forstandig Foranstaltning, vi havde foretaget, eller burde vi hellere have ladet være? Forudsætningen for ethvert Kultiveringsarbejde maa nemlig være denne, at der frembringes en højere Værdi, end Omkostningerne andrager, og dernæst maatte den Kapital, man satte ind i Forbedringen, kunne forrentes med en rimelig Rente. Det kunde man ikke dengang, og derfor kunde man rejse denne Tvivl.

Jeg tror imidlertid, at man efterhaanden har dannet sig en rigtigere Opfattelse af disse Spørgsmaal vedrørende Landbrugets Priser. Erhvervskredse, der i deres Virksomheder beskæftiger en meget stor Del af dette Lands bedst stillede Arbejderklasse, ser i denne Tid hen til Landbruget med Forventning om, at dette Erhverv ved at blive mere selvforsynende i egen Bedrift skal blive i Stand til at stille større Mængder af fremmed Valuta eller Raastoffer til Raadighed for Industrien og saaledes give disse Erhverv nye Arbejdsopgaver. Grundforbedringsloven skaber Mulighed for en større Raastofproduktion, og Mulighederne vil blive realiseret, naar de opnaaelige Priser gør en saadan Produktion fordelagtig.

Med det foreliggende Lovforslag indledes der altsaa en permanent Lovgivning paa dette Omraade, og det er ganske naturligt, at Lovforslaget paa flere Omraader afviger fra den tidligere Lovgivning. Den betydeligste Ændring, som her kommer i Betragtning, er den, der vedrører Finansieringen. Tidligere udførtes dette Arbejde ved Statslaan, medens Tanken i Lovforslaget er denne, at Finansieringen nu skal ske ad privat Vej. Jeg tror ogsaa, det adskillige Steder vil kunne lade sig gøre. Naar jeg siger „privat Vej“, vil jeg gerne begrunde det nærmere. Med „privat“ menes Banker og Sparekasser ude omkring i Landet. Det vil være disse Pengeinstitutter, som i alt væsentligt vil komme til at bære denne Finansiering. Jeg tror ogsaa, at baade Banker og Sparekasser vil være villige til inden for rimelige Grænser at gaa ind i en saadan Finansiering, men jeg vil gerne henvende den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa, at det er min Opfattelse,

at netop i de mest kapitalfattige Egne af Landet er der maaske allermest Trang til Grundforbedring.

Derfor kunde man udmærket godt tænke sig, at Grundforbedringen netop i disse Egne — og her tænker jeg navnlig paa Sønderjylland — kunde komme til at staa i Stampe, fordi de lokale Pengeinstitutter ikke havde de nødvendige Midler til at gennemføre denne Finansiering. Jeg mener, det er noget, man maa være opmærksom paa, og som jeg forventer, der kan forhandles om i Udvalget sammen med en Række andre Spørgsmaal.

For at der ogsaa kan ydes Laan til ubemidlede Landbrugere, som maaske har Vanskelighed ved at stille fornøden Sikkerhed, er den tidligere Bestemmelse, hvorved Grundforbedringslaan gaves Fortrinsret fremfor al anden Gæld, bibeholdt, og det har selvfølgelig været nødvendigt, naar Laangivning skulde ordnes ad privat Vej. Bestemmelsen i § 2 om, at Laan kun kan ydes, naar de paagældende Arbejder efter sagkyndigt Skøn maa antages at medføre en Værdiforøgelse sammenholdt med Udgifterne, er meget vigtig og bør overholdes. Jeg glæder mig over, at den højtærede Landbrugsminister i sit Lovforslag saa stærkt understreger dette.

Angaaende § 7 vil jeg sige, at jeg paa Forhaand vil anse det for uheldigt, at Plan og Kontrol skal sammenfattes i samme Person. Det er aldrig rart, at det er den samme Person, der baade skal planlægge og kritisere. Jeg tror, der vil være Anledning til at overveje, om man ikke dér kunde finde en anden Metode.

De administrative Bestemmelser synes nogenlunde overensstemmende med gældende Lov. Jeg minder om, at medens selve Lovgivningen paa dette Omraade i Befolkningen er blevet modtaget med stor Interesse, har Administrationen i visse Tilfælde givet nogen Anledning til Kritik. Man har ment, at disse Amtsudvalg var for store og for kostbare, og nu stilles der Forslag om, at de yderligere skal udvides med et enkelt Medlem, nemlig et Medlem for Kreditorerne. I det Øjeblik man gennemfører Finansieringen paa den Maade, at man giver de nye Laangivere Fortrinsret forud for al anden Gæld, er det kun rimeligt, at de gamle Kreditorer faar Lejlighed til at overbevise sig om, at deres Rettigheder ikke sker Skade. Selv om det vil medføre, at Udvalgene bliver større, end de hidtil har været, tror jeg derfor, det er en rigtig Ændring, som her er foreslaet.

Ligesom tidligere vil større Arbejder